

ἀφαίρεμα

— 311 —

ἀφακράζομαι

λαβόντος νὰ φάγη καλῶς) κοιν. || Γνωμ. φρ. Ἀφάγματος χορευτῆς γλήγορ' ἀποσταίνει Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀγέματιστος, ἀγέματος, ἀγευτος, ἀμπούκκωτος 2, ἀπάχνιστος 2, ἀφάγητος 2.

Πβ. ἄφαγος.

ἀφαίρεμα τό, Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀφαίρεμα.

1) Ἀφαίρεσις, ἀπόσπασις: Μὲ τὸ ἀφαίρεμα τοῦ στύλου ράισε ἡ σκαλωσιά. 2) Ἀπώλεια τῆς διανοητικῆς διαυγείας: Ἀπὸ τὸν τύφο ἔπαθε ἀφαίρεμα. Σὰν τοῦ περᾶση τὸ γλυκὺ ἔχει γιὰ δυὸ τρεῖς μέρες ἀφαίρεμα. Πβ. ἀφρημάδα.

ἀφαιρεμὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀφριμὸς Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαιρῶ.

Ἀφαίρεσις 1, ὁ ἰδ.

ἀφαίρεσις ἡ, λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀφαίρεσις.

1) Ἡ ἀριθμητικὴ πρᾶξις ἀφαίρεσις κοιν.: Κάνω ἀφαίρεσις. 2) Τυπογραφικῶς τὸ σημεῖον δι' οὗ δηλοῦται ἀφαίρεσις στοιχείου, λέξεως κτλ.

ἀφαιρῶ λόγ. κοιν. Μετοχ. ἀφρημένος καὶ ἀφαιρέμενος κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀφαιρῶ.

1) Ἀποσύρω μέρος ἐκ μεγαλυτέρου ποσοῦ, οἶον ἐν ἀριθμητικῇ πρᾶξει κοιν.: Ἀπὸ τὸ μισθό μου ἀφαιρῶν τὸ χαρτόσημο. 2) Λαμβάνω τι ἀλλότριον, στερῶ τινά τινος κοιν.: Τοῦ ἀφαίρεσε τὴν περιουσίαν τῇ ζωῇ κτλ. κοιν. || Ἄσμ.

Ἄ μ' ἀφήσου γι' ἂν βορέσω, | τῇ ζωῇ θὰ σ' ἀφαιρέσω,
θὰ σ' ἀφαιρέσω τῇ ζωῇ | ἔς τὸ γόμο νὰ ἐνῇ βοή

Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 3) Μέσ. παύω νὰ προσέχω πον, πάσχω ἐκλειψιν προσοχῆς κοιν.: Πολλὲς φορὲς ἀφαιρεῖται καὶ δὲ βλέπει τί γίνεται μπρὸς του. Τὸν εἶδα ἀφρημένο, καὶ τοῦ συμβαίνει. Τί στέκεσαι σὰν ἀφρημένος; κοιν. Ὅντες πέθανε ἡ γενναία του, προβάτειε ἴδια ἀφαιρέμενος Εὐβ. (Κουρ.)

ἀφαίτης ὁ, Ἦπ. (Τσαμαντ. κ.ά.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) ἀφαέτης Πελοπν. (Μάν.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ὁ τοῖχος τῆς στενωτέρας πλευρᾶς τῆς ὀρθογωνίου οἰκίας ὁ ἄνευ παραθύρων Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.)

2) Ἐκ τῶν δοκῶν τῆς στέγης ἡ ἀπὸ τῆς γωνίας πρὸς τὴν κορυφαίαν δοκὸν κατευθυνομένη Πελοπν. (Λακων.)

3) Ὁ πρὸς τὸν τοῖχον τῆς στενωτέρας πλευρᾶς τόπος πρὸς ἀφόδευσιν, ἀφοδευτήριον Ἦπ. (Τσαμαντ. κ.ά.) Πελοπν. (Λακων.) 4) Τὸ ἄριστον μέρος πράγματός τινος Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ἐνα χωράφι ἀφαέτης Μάν. Ἐτοῦτο κάνει καλὸ γαρπτό, εἶναι ἀφαέτης τοῦ χωραφιοῦνε αὐτότθ.

ἀφακρὰ ἡ, Σκόπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφάκα.

Εἶδος χόρτου ἀρεστοῦ ἰδίᾳ εἰς τοὺς ἵππους.

ἀφάκη ἡ, ἐνιαχ. ἀφάτση Κύπρ. ἀφάκα πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀφάκη.

1) Τὸ φυτὸν λάθυρος ὁ ἐρέβινθος (lathyrus cicera) τῆς τάξεως τῶν ἐλλοβοκάρπων (leguminosae) πολλαχ. Συνών. ἀγριοφάκη. 2) Τὸ φυτὸν φλομὶς ἡ ἰξώδης (phlomis viscosa) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae) Κύπρ. Συνών. ἀγριοφασκομηλὲς 1. [**]

ἀφάκι τό, (Ι) Χίος ἀφ-φάκι Ἰκαρ. Ρόδ. Χίος (Καρδάμ.) ἀφάτθ' Λέσβ. (Πλομ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ὁμφάκιον.

Ἡ ἄωρος σταφυλὴ καὶ ἐν γένει πᾶς ἄωρος καρπὸς ἐνθ' ἄν.: Οἱ ἐλαῖες - τ' ἀπίδια εἶναι ἀκόμα ἀφ-φάκια Ρόδ.

ἀφάκι τό, (ΙΙ) Καππ. (Σινασσ. κ.ά.) ἀφάτθι Καππ. (Φάρασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφάκα.

Εἶδος ἀγρίου τριφυλλίου.

ἀφάκ-κητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀφάτθ-τῆτος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *φακ-κητὸς < φακ-κῶ.

Ὁ μὴ παθὼν, ὁ μὴ ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ ἀμαρτημάτων ἢ παθημάτων διδαχθεὶς, ἄπειρος: Ἐν' ἀφάτθ-τῆτος ποῦν εἶται δουλειές (ἀπὸ τέτοιες δουλειές) || Γνωμ. Ὁ ξένος τῷ ὁ ἀφάτθ-τῆτος μοιάζουν μὲ τὸν στραόν.

ἀφακραζόλα ἡ, ἀμάρτ. φραγκαζόλα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφακράζομαι.

Ἐκεῖνη ἡ ὁποία ἀκούει κρυφίως, ἡ ὠτακουστοῦσα.

ἀφακράζομαι, ἀφακροῦμαι ἀμάρτ. ἀφηκροῦμαι Θήρ. Μύκ. Νάξ. (Σαγκρ. κ.ά.) — Λεξ. Κομ. ἀφηκροῦμαι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Καστορ. Μελέν. κ.ά.) ἀφηκρειγῶμι Θάσ. ἀφηκρειοῦμαι Μύκ. ἀφηκρειοῦμαι Α. Ρουμελ. (Καρ. κ.ά.) Θράκ. (Σηλυβρ. Στέρν.) Νάξ. (Γαλανᾶδ.) — Λεξ. Μπριγκ. ἀφηκρειοῦμαι Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀφηκρειέμαι Σῦρ. ἀφηκρειέμι Θάσ. ἀφηκρέμι Θράκ. (Κομοτ.) Μακεδ. (Σέρρ. κ.ά.) ἀφηκροῦμαι Ἰκαρ. Καππ. (Ἀνακ.) — Λεξ. Μπριγκ. — Ἰδραγούμ. Ἑλλήν. πολιτισμ. 222 ἀφηκροῦμαι Ἄνδρ. Κύθν. Πάρ. ἀφηκροῦμαι Θράκ. (Αἰν.) ἀφηκρειῶμαι Σκῦρ. ἀφηκρειῶμι Θεσσ. ἀφηκρειοῦμαι Βιθυν. (Κατιρ.) Θράκ. (Σηλυβρ. Τσακίλ. κ.ά.) Κῶς — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. — ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 19 ἀφηκρειέμαι Πελοπν. (Ἀργ.) ἀφηκρειέμαι Κέως ἀφ'κροῦμαι Κάρι. (Ἑλυμπ. κ.ά.) Κάσ. Μήλ. Νίσυρ. Πάρ. (Λεῦκ.) Τήλ. Χίος κ.ά. ἐφ'κροῦμαι Χίος (Μεστ.) ἀφ'κροῦμαι Θράκ. (Αἰν.) Λέσβ. ἀφ'κρειῶμαι Χίος (Καρδάμ.) ἀφ'κρειῶμι Θεσσ. Λέσβ. ἀφ'κονρειῶμαι Μεγίστ. ἀφ'κρειοῦμαι Α. Ρουμελ. (Καρ.) Δαρδαν. Μήλ. Σίφν. Χίος ἀφ'κρειοῦμαι Ἦπ. (Ζαγόρ.) Λέσβ. Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ. Σιάτ Χαλκιδ.) ἀφ'κρειγῶμι Λήμν. κ.ά. ἀφ'κρειέμι Ἰμβρ. Λέσβ. Μακεδ. ἀφ'κρειέμι Λέσβ. (Πάμφιλ. κ.ά.) ἀφ'κρειέμι Σαμοθρ. ἀφ'κρειέμι Σαμοθρ. ἀφ'κρέμι Μακεδ. (Βογατσ.) ἀφ'κρῶμι Θράκ. (Σουφλ.) ἀφονκροῦμαι Καππ. Κρήτ. Πελοπν. (Μεγαλόπ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀφονκροῦμαι Μακεδ. (Καταφύγ.) ἀφονκροῦμαι Κρήτ. ἀφονκροῦμαι Κρήτ. ἀφονκρειοῦμαι Θράκ. Σῦρ. ἀφονκρειέμαι Ἄνδρ. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. ἀφονκρέμι Ἄνδρ. ἀφονκρέμι Θράκ. (Αἰν.) ἀφονκρῶμαι Σῦρ. ἀφονκρῶμι Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. ἀφονκρᾶμι Θράκ. (Αἰν.) ἀφονκροῦμαι Θράκ. (Αἰν.) ἀφονγκροῦμι Στερελλ. (Λεβᾶδ.) ἀφονγκρειῶμι Θεσσ. (Πήλ.) ἀφονγκρειγῶμι Κυδων. ἀφονγκρειοῦμαι Σίφν. ἀφονγκρειοῦμαι ἄγν. τόπ. ἀφονγκρειέμαι Λεξ. Πρω. ἀφονγκρειέμι Θράκ. (Αἰν.) ἀφονγκρειέμι Θράκ. (Αἰν.) ἀφονκροῦμαι Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) ἀφονκρῶμαι Πελοπν. (Καλάμ.) ἀφονκρειοῦμαι ΓΒιζυην. Ἀτθ. αὐραῖ 225 φηκροῦμαι Ἀμοργ. φρηκοῦμαι Καππ. (Σίλ.) φρηκούμου Καππ. (Σίλ.) φρηκρειοῦμαι Θράκ. Νάξ. Κάσ. κ.ά. φρηκρειοῦμαι Θράκ. (Σαρεκκλ.) φρηκρειέμαι Θράκ. (Σκοπ.) φρηκροῦμαι Ἰων. (Κρήν.) φρηκροῦμαι Ἄνδρ. Κύθν. φρηκρειοῦμαι Θράκ. (Σηλυβρ.) κ.ά. φ'κροῦμαι Ρόδ. φ'κρειοῦμαι Κάσ. Τήλ. φονκροῦμαι Κάλυμν. Ρόδ. Τήλ. φονκροῦμαι Κρήτ. κ.ά. φονκρειοῦμαι Κίμωλ. φονκρειοῦμαι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) φονκρῶμι Λήμν. φον-

